

Въ това най-критическо състояние на живота отъ тоя застрашителенъ слухъ, мнозина отъ бѣжанцитѣ несдържа и въ самото Търново, гдѣто се отправихъ за къмъ Свищовъ дано тамъ да избѣгнатъ отъ Мохамедовия страхъ и отъ смъртта на ножътъ му. Братъ ми слѣдъ една седмица прѣсѣдяване въ Търново и той замина съ свойтѣ си за Свищовъ, а азъ останахъ съ сестра си Мария въ Търново да живѣя, като не ми се щѣше да ходя напусто да се скитамъ отъ мѣсто на мѣсто по градоветѣ изъ България. Въ врѣме на прѣсѣдяването ми, азъ имахъ честта да се поразходя изъ градътъ, да видя нѣкои староврѣменни останали работи, каквото подробно да разглѣдамъ черквицата на Митрополията старата и Св. Четиредесетъ Велико-мъченици обърнати въ Джамия. Когато влѣзохъ въ нея, олтара ѝ бѣше съборенъ откъмъ источната страна, както и покривътъ ѝ скоро поправанъ отъ нѣкое си турско ефенди, стѣнитѣ ѝ писани съ разни мѣдри турски изрѣчения отъ корана пмъ, които прочитахъ, но не ги помня, стълбоветѣ написани отъ българскій царъ Ивана Асѣня II-ий, едина по гладкия на старо-български, другия по граповъ на Латински или Староеленски, разнитѣ образи замазвани съ бѣлъ варъ на святцитѣ съ имепата имъ личатъ още, а западната ѝ страна била е обърната на текински дервишки хамамъ, въ който отдѣлъ имаше стая за стоене и други ца-сици, а пакъ къмъ южня ѝ край въ стената имаше една доста широка дупка, като за лагжмъ направена, каквото подземята да стига до самата извивающа се рѣка Янтра, нарочно направена или за това, или за подземно царско скривалище на царски украшения, или за скривалище на български стари рѣкописи, щото новото ѝ Търновско кти-торство, трѣбва да обърне голѣмо внимание за прѣчистването на нея дупка, въ която белки, ако не сж намѣри друго, то поне намѣрише се нѣкоя българска рѣкописна книга закопана, заврята и засипана въ дълбочинитѣ ѝ. Послѣ ходихъ и по другитѣ имъ черкови изъ града каквото на Св. Атанасий посвятена въ сжщото врѣме и на Св. Кирила и Методия, на Св. Никола и на Св. Костантинъ